

“ผมเคยรู้สึกตัวเองถูกทอดทิ้งจากครูผู้สอน คิดว่าครูไม่เข้าใจความเป็นผม พอคิดแบบนั้นผมจึง พยายามปรับการสอน บรรยากาศในห้องเรียน จัดสารพัดวิธีขึ้นมาเพื่อจัดการกับพฤติกรรมต่างๆ”

“

ครูสอนพวกผมมา ครูทำแบบนี้นับผมได้ตั้งใจ” ข้อความนี้ที่พอจะขบขัน บ่นก็ต่ออะไร...ก่อนจะเล่า เรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น ผมอยากบอกว่าตลอด 1 ปี ที่ผ่านมานี้ เป็นปีที่สร้าง “ใจ” ของผมขึ้นมาใหม่ เป็นช่วงเวลา ที่ ร้อยละ 80 ของการทำงานมีความสุขมาก ผมมีความสุขที่ได้ช่วยก่นกลางนักเรียนของผม เป็นช่วงเวลาที่มีโลกที่ผม ไม่เคยรับรู้มาก่อน โลกที่มีเด็กมากมายมอบ ศรีธา และ ความหวัง ให้กับผม โลกใบนี้ที่ถ้อยคำและรอยยิ้มของผม สามารถ สร้าง “มนุษย์” ให้เป็น “คน” หรือ สร้าง “คน” ให้เป็น “มนุษย์” ก็ได้ นั่นคือโลกของ “ครู” ครับ

เรื่องที่ผมอยากจะหยิบมาเล่าเป็นเรื่องราวตลอด 1 ปี ของผมกับนักเรียนคนหนึ่ง ที่เข้าเรียนมา 2 ปี นักเรียน คนนี้ชื่อ “ตี” ห้อง ม.1/3 ถ้าตามเกณฑ์จริง ๆ แล้ว ตอนนี้อยู่ที่โรงเรียนอยู่ชั้น ม.3 และกำลังเลือกสายเพื่อจะเรียน ต่อในชั้น ม.4 แต่ตีกลับไม่ได้เป็นอย่างนั้น ตีเป็นหัวหน้าเด็กเสปประจำโรงเรียน มีสมาชิกประมาณ 20 คน ที่มีชื่อเรียก ว่า “ยีนงในดงต้น” เสปอย่างไร เสปกับการชกต่อโรงเรียนอื่น เสปยาเทื่อที่มีทุกสัปดาห์ประสา บุกเร่ เหล่า หรือแม้แต กัดขบ (กัดเขาเป็นก็นิยมมาก เพราะ ถูกมองเป็นเรื่องที่ดูเท่) แต่อีกอย่างที่เป็นปัญหาสำหรับผมอย่างหนักคือ การจับกลุ่ม ก็นั่นในห้องเรียน ก่อนครูผู้สอนแยกทุกคนในระดับชั้น จนครูหลาย ๆ ท่าน เอือมระอา มองว่าเป็นปัญหา จึงจะ พยายามทำให้ตีกลุ่มนี้ “ออกจากโรงเรียน” ถ้าไม่ใช้การคืออย่างรุนแรง จะไม่สามารถปราบพฤติกรรมของเขาได้ง่าย ๆ ซึ่งผมมีความตั้งใจว่าจะไม่ตีนักเรียนคนไหนเลย เพราะคิดว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่มีเหตุผล เลยเชื่อว่าถ้าตีไม่สำเร็จก็ใช้พฤติกรรมได้อย่างถาวร ต้องเท่าที่ความเข้าใจของเขาเท่านั้น จึงเป็นงานยากที่จะจัดการห้องเรียน

ตี ผู้เป็นหัวหน้ามีความสามารถพิเศษในวิชาเชงครุ ก่อนครู และทำให้เพื่อนทั้งห้องลดความน่ากลัวความสนใจ ในการเรียนของทั้งห้องไปรวมอยู่ที่ตัวเขาและกลุ่มก็งั้น ผมเองก็เคยเป็นเด็กมัธยมแบบนั้นผมเคยรู้สึกตัวเองถูกทอดทิ้งจากครูผู้สอน คิดว่าครูไม่เข้าใจความเป็นผม พอคิดแบบนั้นผมจึงพยายามปรับการสอน บรรยากาศในห้องเรียน จัดสารพัดวิธีขึ้นมาเพื่อจัดการกับพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น การเรียกชื่อนอนคำทาม การยืมคำทามกลับว่าทำไม่ได้ต้องทำสิ่งเหล่านี้ การลงโทษที่แปลกใหม่ การเรียกมาคุยส่วนตัว สร้างกิจกรรมการเรียนรู้อื่น ๆ มีความสุขแบบกลุ่ม สร้างความกิจกรรม ตามตบตบความน่ารัก (น่าประเดิณร่วมที่เด็ก ๆ สนใจมาแทรกกายบเรียน) สร้างกิจกรรมแข่งขันที่ไม่ใช่การสอบที่นำเนื้อ เก็บรายละเอียดความฝันของพวกเขา พยายามทำให้เป็นรูปธรรมมากขึ้น ไม่ได้สิ้นความฝันของพวกเขา สร้างกิจกรรมร่วมสนุกบนแพลตฟอร์มของรางวัล ไปร่วมงานวันเกิดพวกเขา ฯลฯ

กับตี ซึ่งผมคิดว่าพิเศษ ตามภาษาครูก็อยากจะทำให้เด็กคนอื่นเชื่อว่าทุกคนทำได้ ตีมีพัฒนาการด้านการเรียน ที่ดีมาก มีอยู่ครั้งหนึ่ง ในบรรยากาศการเรียนตามตบ ตีเดินออกมาหน้าห้อง แล้วออกมาตอบคำถามด้วยตัวเองตอบพิด เพื่อนทั้งห้องหือเรา ตีอายุมากแต่ตีก็ยังลองทำ ทำ ทำ จนตีหลุดพูดออกมาว่า “ครู ผมจะทำไม่ได้เลย” (พูดหน้าชั้นเรียนนะครับ) ทุกคนในห้องต่างงัน เพื่อรอดูว่าตีจะทำได้ไหม จนในที่สุด ตีก็ทำได้ถูกต้อง ทุกคนประมื่อหัวตีทั้งห้องโดยที่ไม่มีใครบอก วันนั้นผมเห็นเลยว่านั่นอาจจะเป็นครั้งแรกที่ตีถูกชมในเรื่องการเรียนผมเห็นเลยว่า ตีดีใจ รู้สึกได้ว่าตีเริ่มชอบคณิตศาสตร์ มากขึ้น (ตีมีพื้นฐานคณิตศาสตร์ที่อ่อนมาก คือท่องแต่สูตรคูณบางเมไม่ได้) แต่หลังจากนั้นแทบทุกคาบ ตีจะเป็นคนเดียวในกลุ่มยีนงงาเลยก็ว่าได้ ก็หยิบหนังสือคณิตศาสตร์ขึ้นมาวางบนโต๊ะ เมื่อก่อนมีบางคาบที่เขาเรียนบ้าง หลังบ้าง เขาก็หยิบขึ้นมา และทุกครั้งที่ทำแบบฝึกหัดเขาจะเริ่มไม่ลอกงาน เขาจะเรียกผมมาถาม เขาบอกผมว่า “ผมอยากทำเองครับครู” พอดีใจมาก ในวันนั้นผมมีความสุขมาก แต่พฤติกรรมก็ยังคงมีให้ตีเห็นอยู่เสมอ ตามภาษาความขี้เล่นของพวกเขา

หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ มีเรื่องดี ๆ เกิดขึ้นมากมาย ตีคอยปรามเพื่อนไม่ให้หยุดคุย ในคาบสุดท้ายตีสัญญาว่าจะเอาพวงมาลัยมาไหว้ขอบคุณผม พร้อมกับ พวกก็งันยีนงงาเราผูกพันกันมาก ผมไปงานวันเกิดเขา เรามีนัดจะไปขึ้นเขาป่าพิณประโยชน์ช่วงปิดเทอมด้วยกัน กลุ่มยีนงงงา ตอนนี้ ผ่านขึ้นชั้น ม.2 กว่า 70 % โดยเฉพาะตี ตอนที่ เขาผ่านขึ้นชั้น ม.2 แล้วนะครับ ^^ ผมดีใจมากเลย “รอยยิ้ม และ ความสุขของเขา คือแรงบันดาลใจของผม ผมมีความสุขที่ได้ช่วยก่นกลาง พวกเขา ชีวิตที่กระทบชีวิตกัน มันสร้างตัวผมและสร้างตัวเขาขอบคุณตัวเองที่ตัดสิ้นใจมาเป็นครู สิ่งเหล่านี้หล่อเลี้ยงหัวใจของผม ขณะที่ผมเขียนสิ่งเหล่านี้ ผมเปี่ยมด้วยรอยยิ้มและน้ำตา ผมมีความสุขมากที่ได้เป็นครูของพวกเขา และผมจะเป็นครูของเขาตลอดไป ขอคุณที่รับฟังเรื่องราวทั้งหมดของผม”

จนมาถึงจุดแตกหักสำคัญ ที่ผมเหนื่อยล้าสะสม จนผมรู้สึกตัวเองทำเหมือนดำน้าพริกละลายแหม่ รวมถึงมีเรื่องจากนักเรียนห้องอื่นที่ไม่ตั้งใจเรียน จนผมกำลังเดินมาถึงห้อง ม.1/3 ที่ตีอยู่ มีเด็กนักเรียนผู้หญิงคนหนึ่งมาบอกว่า “ครูๆ พอดี อยู่นอกในห้องบอกว่า ใครไปตามครูเมื่อก่อนจะค่อยๆ” ตอนนั้นตีผมได้ยิ้มประยัยคนนั้น พร้อมกับความที่อยาก จัดการพฤติกรรมที่ไม่ถูก จนไม่ได้กลับกรองจึงเดินเข้าไปในห้องกับตี พร้อมดูตัวอย่างรุนแรงว่า “ตี พุดกับทุกคนแบบนี้หรือ ว่าไม่ไหวเพื่อนมาตามครูไปสอนแล้วอยู่เพื่อน หรือว่าจะค่อยๆ”

ตี เอาทวนมาเป: ที่เขนของผม แล้วบอกผมว่า “เหนียวนี่ย ครู” (ปกติ ผมจะเป็นครูที่เล่นกับนักเรียนได้ เหมือนเป็นเพื่อนกับ) แต่ในวันนั้นผมทำสิ่งโกรธ เพราะคิดว่าเขาทำไม่ถูกต้อง ผมปิดแบบตีกับตี และดูเขาอีกครั้งที่ “ตีไม่ใช้เรื่องเล่นๆ: คุณไปบอกเพื่อนคนอื่นแบบนี้หรือ”

ตี มีสีหน้าตกใจ วิ่งออกจากห้องเรียนทันที ผมตะโกนดูว่า “ถ้าไม่มาจะตามไปหา พอ.” ผมหยุดสอนคลาสเรียนวันนั้นทันที และไปตามครูพี่เลี้ยงมาช่วยสอน เพราะ ตอนนั้นผมไม่ค่อยสบายและเหนื่อยล้าอย่างมาก จากนั้น ได้บอกให้กลุ่มยีนงงงาไปตามตี ตีหนีลงไปในล้างสุดท้ายโรงเรียน เกือบ 15 นาที ตีต้องยอมขึ้นมาหาผม ตีไม่บอกหน้าผมสักนิด สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความโกรธ พสนความเสียใจผมตามเขาว่า

ผม : ตีทำแบบนี้ รัปล่า ที่นอกให้พุดทุกคนไม่ให้ไปตามครูมาสอน ตีเริ่มเก็บเทริบโทงแล้วนะ (ตอนนั้นผมเริ่มอารมณ์เย็นขึ้น)

ตี : (ไม่ตอบอะไรส่ายหน้าอย่างเฉยๆ)

ผม : เกิดอะไรขึ้น เล่าให้ครูฟัง ถ้าตีไม่ได้ทำพิด ตีก็บอกครูสิลูก (ผมเริ่มบ่นอย่างอ่อนโยนกลับไปว่าสิ่งที่ตีเด็กคนนั้นพูดจริงหรือเปล่า)

--- ผ่านไป 5 นาที ---

ตี : (ร้องไห้ออกมา) ครูทำแบบนี้กับผมได้ตั้งใจ ครูบิดเบเนผมทำผม เสียใจนะ ที่ครูทำแบบนี้ ผมรักครู: ครูสอนผมมา (ตีปวดน้ำตา พร้อมกับมาทามผม) ผมไม่เคยคิดไม่ได้กับครูเลย ผมรักครู ผมเสียใจที่ครูบิดเบเนผม ผมบอกพวกน้อง ๆ พุดด้วยซ้ำว่าให้ไปตาม แต่คุณๆ ไร s ให้หมด ผมไม่อยากจะหนีงง ๆ มันเหมือนผม ผมรู้ดีว่าเข้าชั้น ไม่สนุกเลย จะให้พุดพุดตีเองเลยก็ว่าได้ ผมไม่เคยคิดจะค่อยๆ ผมเล่นกับน้องตามปกติเท่านั้นเอง

ตอนนั้นน้ำตาผมคลอ และ เหมือนรู้สึกดีขึ้นมา พุดตักใจที่ทำให้เขาเสียใจขนาดนี้ เลยพาเขานั่งอีกที่หนึ่งผมเอื้อมมือไปจับมือตี แล้วลูบหัว

ผม : ครูขอโทษนะตี (ด้วยความรู้สึกที่เสียใจจริง ๆ)

ตี : ครับครู ผมก็เสียใจครู (ตีน้ำตาคลอพร้อมจับแขนผมด้วยความรู้สึกยอมรับการขอโทษของผม)

ผม: ก็หลัง มีอะไรครูจะมาถามตีก่อน ครูไม่ได้ตั้งใจ วันนั้นครูเหนื่อย ๆ ด้วย ครูรักตีนะลูก ครูขออะไรตีอย่างหนึ่งได้ไหม ครูขอให้ตีออกไปยืนหน้าห้อง พุดสิ่งที่ตีบอกครูเมื่อที่ตีโดน เพื่อเป็นประโยชน์ต่อน้องๆ เพราะน้องคนอื่นเขาสงัทธิพลของตี”

ตี : ได้..ครู

ผมเดินพุดตีไปหน้าห้องจากนั้นก็ ขอให้ตีพุดกับน้อง ๆ ในห้อง ตีพุดออกมาได้ซักมา เดือนน้อง ๆ แต่ละคนต่อหน้าผมต่อหน้าชั้นเรียน ว่าให้ตี s ให้เสร็จไม่ให้ตีเป็นเหมือนอย่างตีตีป็น และ ผมก็ขอโทษตีต่อหน้านักเรียนในชั้นทุกคนที่พุดเข้าใจตีพิดไปบรรยากาศห้องเรียนในวันนั้นมีความผูกพัน การรักและให้อภัย รวมถึงน้ำตาที่คลอออกมาจากใจนักเรียนหลายคนที่อยู่ตรงนั้น

พันธันรงค์ ปิยประดิษฐ์ (ครูเม็ก)
วิชาคณิตศาสตร์ โรงเรียนนาหลวง

